

Dissabte, 28 de juliol de 2018

Benvolgut diari,

Justament ara m'acabo de despertar. Em sap greu, sé que fa dies que no t'escric. M'he llevat, estic marejada i descol·locad, no sé on soc. L'últim que recordo és trobar-me dins d'una bossa de plàstic de compra fins que vaig caure.

Durant el meu dia a dia, em dedico a observar la manera en què els humans i la societat actual es comporta. Després, formulo les meves pròpies teories. El que més ràbia i pena em fa és pensar que jo només soc una pera, la P-1432/Lleida, així és com m'anomenen, i no puc fer absolutament res per canviar la manera de funcionar tot: la logística, la distribució... Ni tampoc arreglar totes aquelles branques que porten anys i anys aguantant-se per pocs fils. Com es pot veure, per poder desfogar-me, escric aquí.

Bé, ja fa un temps que dono voltes a un tema que crec que és prou important com per poder-lo explicar. Segur que als mitjans de comunicació se sent a parlar constantment sobre el medi ambient, el creixement responsable, el reciclatge, les zones verdes i tots aquests moviments que ajuden al planeta. Segur que molts pares diuen als seus fills que s'ha de cuidar el planeta per les futures generacions, perquè és l'única casa que tenim i mil motius més.

Tenen raó, és clar, però ningú s'ha parat a pensar que el desenvolupament sostenible, a més a més de ser un creixement en àmbits econòmics i sobretot

mediambientals, és també rellevant en termes socials?

No m'agrada generalitzar perquè hi ha persones que es poden ofendre, però, no veieu la poca importància que li doneu vosaltres, la societat humana, a la salut mental i la responsabilitat social?

Poso un exemple molt quotidià; quantes persones treballen més de 10 hores al dia per poder tenir més diners i poder-se permetre recursos materials econòmicament més importants? Però, i els recursos emocionals? On queden? Quan es valoraran? Com? Qui?

Els moments viscuts, la superació personal, l'agradable sensació de sentir-se entre els braços dels amics i la família, quan et fa mal la boca després de tantes rialles o fins i tot, quan aquelles papallones a l'estómac ballen abans de veure a la persona que tant t'agrada. És millor poder-se permetre un cotxe d'alta gamma amb tapissaria de cuir que sentir totes aquestes emocions? El que vull dir és que per molt que s'intenti canviar el planeta, estalviar l'aigua, innovar un transport sostenible o menjar aliments de qualitat, que està molt bé, s'hauria d'aconseguir també un equilibri entre la població, amb factors com la igualtat de gènere i social, indiferentment de les creences, religions o orientacions sexuals. I també, procurar que les persones, les comunitats i les cultures es desenvolupin de manera que tothom tingui una bona qualitat de vida, millor sanitat i educació.

Com a situació personal, he tingut sort perquè vaig néixer en un terreny ecològic sense cap substància tòxica, però tinc amigues que es troben en camps on tot el dia pateixen perquè els tiren fertilitzants. I amb aquest producte que contamina el planeta,

nosaltres ho passem realment malament perquè és una sensació semblant si us tiressin llimona als ulls.

En referència als treballadors, veig quan venen a collir a les meves cosines i, últimament, sempre venen nois estrangers, ho sé perquè acostumen a tenir tons de pell més foscos i no els entenc quan parlen. Algú s'adona que, amb el que els deu haver costat arribar fins aquí, han de ser ells qui s'ocupin de fer aquestes tasques, que són les més dures? Penso que, almenys, s'hauria de valorar la feina amb un sou realment com es mereixen i, llavors, n'estic segura, la gent que vindria a collir-nos no serien la majoria gent sense gairebé recursos per viure. Tanmateix, totes aquestes persones estrangeres poden entrar al país, però, un cop són dins, no se'n fa càrrec i els seus estils de vida acaben sent amb recursos mínims i moltes hores de treball, és a dir, explotació.

Faig aquesta reflexió ara que soc aquí, tirada a terra, un dissabte de juny, al mercat dels dissabtes a Pardinyes, desfent-me amb l'asfalt calent per culpa de la calor. Soc a terra perquè ningú s'ha preocupat per mi ni tampoc ningú m'ha recollit. Dit d'una altra manera, és el mateix tracte que se'ls dona a les persones estrangeres quan arriben a la terra de l'oest, la nostra terra.

Bé, et deixo, que sembla que un peu s'atansa i està a punt de xafar-me.

Dissabte, 28 de juliol de 2018, per Pyrus rosae

ROSA GURRUCHAGA MIR
INSTITUT RONDA